

ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α. - ΑΡΙΘΜΟΣ 29

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. - 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΑΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

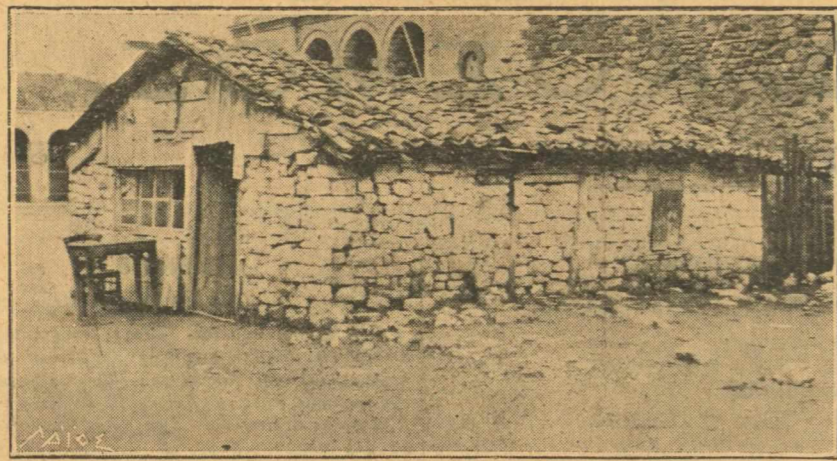
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ

Ο ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ Κ. ΣΜΟΛΕΝΣΚΗΣ,

του οποίου αι τελευταίαι δηλώσεις περι Στρατ. Συνδέσμου έπροξένησαν πολλήν εντύπωσιν.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΠΙΤΙΑ

Το ἐνδιαιτήμα του ἐπισκόπου Ροδῶν Ἰωσήφ ἐν Μεσολογγίῳ τῆ 1826. (Ἰδὲ σχετικὴν περιγραφὴν) (Φωτογρ. κ. Ἀγ. Λαγκαδᾶ)

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΤΗΣ ΘΑΝΑΣΙΑΣ

Μεταξὺ τῶν σεμνωμάτων τοῦ Μεσολογγίου εὐλόγως πρέπει νὰ καταλογισθῇ καὶ ὁ μικρὸς αὐτὸς καὶ ἀπείριστος οἰκίσκος, τὸν ὅποιον ἐρωτογραφήσαμεν καὶ τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα δημοσιεύσαμεν, διότι ὑπερῆεν ἡ κατοικία ἐνὸς ἥρωος. Καὶ ὁ ἥρωας αὐτὸς ἔφερε τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον καὶ τὸ ἐπισκοπικὸν στέμμα ἦτον ὁ ἐπίσκοπος Ροδῶν Ἰωσήφ, διότι ἦτο τότε ἐποχὴ καθ' ἣν οἱ ἠρωϊκοὶ ἄνθρωποι ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐκεῖ ἔθα ἔσαν κατισχύοντες διὰ τοῦ Ἐθαγγελλίου προέτασαν τὴν σπαθὴν καὶ τὸ ἔπλων.

Γράφομεν περὶ τῆς ἐποχῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἱστορία χρυσάκτιν ἀκόμη ἀκτινοβολεῖ εἰς τὰ ὄμματα ἑσῶν τοῦ κόσμου, διότι ἀναμφίλεκτως ἡ ἐξέοδος τοῦ Μεσολογγίου, ὑπερῆεν εἰς τὸν ἀνδρειωτέρον σταθμὸν ἐξ ὧν εἶπε ἀρχολογῆ ἡ ἱστορία τῶν ἐθνῶν, καὶ πρὸ τῶν ὁσῶν τῶν ἠρώων ἐκείνων, οἵτινες ἔπασον κατὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἐξέοδον, ἀκόμη καὶ σήμερον ἔρχονται ἐκ παράνωτος Μεσολογγίου ἐνοὶ καὶ ἀγνοστοὶ καὶ ἀποκαλύπτονται ἀποθνήσκοντες ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τύμβου Ἐκείνων ἀσκαρὸν τιμῆς καὶ θυμωκαρῶν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξέοδου, 10 Ἀπριλίου 1826, τὸ Μεσολόγγιον δὲν ἦτο βεβαίως ἡ ὄραία πόλις τῆς σήμερον, ἀλλ' ἦτο μικρὰ πολίχνη καὶ ἐκκλησιαστικῶς ὑπέγετο εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν Ἀρτινῆς καὶ Ναυπλίου, ἡς πρῶταίον τότε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πορφύριος, ἀνὴρ εὐγενῆς, ἡγεμονικώτατος τὸ παράστημα, ὄρατος, πολυμαθὴς, καὶ ὁ ὅποιος μάλιστα ἀπὸ χαρακτηριστικῶν κρινῶν πρόσωπα, εἶχε προείπει, ὅτι ὁ μὲν Μαυροκορδατὸς θὰ ἐγίνετο διπλωμάτης, ὁ Μπότοκρης στρατηγός, καὶ ὁ Γριβῆς δὲ διεκρίνετο ὡς παλικᾶρι.

Ὁ Μητροπολίτης οὗτος μετ' ἄλλων προκρίτων, ὅτε ἤρχισεν ἡ πείνα νὰ μαστίξῃ τὸ πολιορκουμένον Μεσολόγγιον, ἐστάλησαν ὡς προσβία εἰς τὴν ἐν Ναυπλίῳ κωδέρνηνον, ἵνα ζητήσωσι συνδρομήν. Ἡ κωδέρνησις ὄντως ἐπέμφεν ζωοτροφίας, ἀλλὰ τὰ πλοῖα τὰ κομιζόμενα αὐτάς, καὶ ἐφ' ὧν ἐπέδαινε καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἠμυλοδοῦσαν ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ γυναικικοῦ στόλου νὰ προσεγγίσωσι κἂν εἰς Μεσολόγγιον.

Ὅτε κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐξέοδου ὁ Πορφύριος παρευρέθη ἐν Μεσολογγίῳ, παρευρέθη ὅμως ἐν αὐτῇ ὁ μετ' αὐτοῦ συγκατελλθὼν ἐξ Ἀρτινῆς εἰς Μεσολόγγιον ἐπίσκοπος Ροδῶν Ἰωσήφ, ἐπίτηδες ἵνα ἐνίσχυσθαι τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ τόπου τούτου. Ἦσαν δὲ οἱ Ροδοὶ πολίχνη παρὰ τὴν Ἀρτιν, καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ροδῶν ὑπέγετο ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Μητροπολίτου Ἀρτινῆς.

Ὁ Ἰωσήφ οὗτος ἐπίσκοπος Ροδῶν ἰσχυρῶς κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἐξέοδου ἐν τῷ ναύκω τότε τοῦ Ἁγίου Πανταλεώνου, ὅ τινι παρέκτειτο ὁ ἀνοητέρος εἰκονιζόμενος οἰκίσκος, καὶ μετὰ τὴν θείαν ἱεροτελεσίαν οὗτος ἐξελλθὼν ὀπίσθη καὶ συνανειμήθη μετὰ τοῦ πλήθους τὸ ὅποιον παρεσκευάσθη διὰ τὴν ἐξέοδον.

Κατὰ τὴν ἱερὰν ἐκείνην στιγμήν τῆς ἐξέοδου προσηύοντο οἱ ἀχμαυτέροι: ἐξ αὐτῶν πάνοπλοι. Ἄλλ' ἐνφ' ἐξήρχοντο, ἐν τῷ ἀλλοπαλῆϊ ἠκούσθη φωνὴ τινος ἐκ τῶν ἐξῶ «πίσω, πίσω!» Καὶ ἡ φωνὴ ἐκείνη ἐνομιθῆ ὑπο τοῦ πλήθους ὡς φωνὴ Ἑλλήνων, καὶ ἐκὼν αὐτὸ ὀπισθοδρόμησαν πλειστοί, ἐνφ' ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦτο ἔθνητικὴ πανουργία, συντέλεσε δὲ ἵνα οἱ Τοῦρκοι εἰσερχόμενοι εἰς τὸ φρούριον εὐρῶσι περισσοτέροις καὶ κατασφάζωσι.

Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ὁ Ἐπίσκοπος Ροδῶν δὲν εἶχε προφύλαξιν: νὰ ἐξελλθῇ καὶ ἵνα μὴ παραδοθῇ εἰς τὰς

βεβήλους χεῖρας τῶν προσδραμιζῶν ἔθνηδων, ἀνιήθη ἐπὶ τινος βρελλοῦ περιέχοντος πυρίτιδα, ἐπὶ ἕνα ἔναυσμα ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐξεσφενδονίσθη καίετονος. Ὁ γράφας ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἀειμνήτου Σπυρίδων Ἰωάν. Γριβοῦνης, καὶ πρῶτος πομπουργὸς τῆς ἀπολύτου Μοναρχίας τῆς Ἑλλάδος (3 Ἀπριλίου 1833) «ἡμίκαυστος ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων» καὶ οὕτω εὐρεῖται μαρτυρικὸν μὲν, ἀλλ' ἐνδοξον θάνατον ὃν ἐπεζητεῖ, κατὰ τὴν θαυμαστὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ νύκτα ἐκείνην.

Τὸ βαρβέλιον ἐκείνο, κατὰ τὰς ἔξ ἠρώδην πληροφωρίας παρὰ τῶν γεροντοτέρων ἐναθάνα, ἦτο τοποθετημένον μεταξὺ τοῦ σήμερον οἰκηροδρομικοῦ σταθμοῦ καὶ τοῦ κρυσταλλοῦ Καλλιαντέρης. Μία δὲ ἐκ τῶν ζωροτέρων ἀναφλέξων αἱ ἐποικαὶ ἐγένοντο κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα εἰς πυριτιδοδοξεία, διότι πολλοὶ τοιαῦτα ἐγένοντο, ὑπέρηξε καὶ αὐτὴ τὸ Ἐπισκόπου Ροδῶν.

Αὐτοῦ λοιπὸν τοῦ ἥρωος, τὸν ὅποιον ἀθέρμαινα τὸ ἀκούμητον πῦρ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀδελφῶν του, καὶ ὁ ὅποιος καταλιπὼν τὴν θέσιν του καὶ τὴν ἡσυχίαν του ἦλθε νὰ ἐνισχύσθαι αὐτοῦ εἰς τὸν ἐνδοξον ἀθάνα, ἐναθλίσιμα ἦτο ὁ ἀνωτέρος εἰκονιζόμενος οἰκίσκος, χημαλὸς ὡς φαίνεται, καὶ ὁ ὅποιος σήμερον χρησιμεύει (τὸ προδίδει ἄλλως τε ἡ τράπεζα καὶ ἡ καρδέλα ἐν τῇ φωτογραφίᾳ) ὡς... κρυσταλλοῦ, παρὰ τὸ κατὰ τὴν ἀπολυτοῦ Πρωτοδικείου, καὶ παρὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ἀλλ' ἡμιτελῆ ἐστὶ ὄρατον ναὸν τοῦ Ἁγίου Πανταλεώνου, κατεῖται δ' ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς ἔσοδος καὶ ἀνήκει εἰς ἰδιωτὴν.

Θὰ ἦτον εὐχρῆς ἔργον εἰτε τὸ Δημόσιον εἰτε ὁ Ἄγιος, ἀποτίνας φέρον τιμῆς καὶ οὐρανοῦ πρὸς τὸν ἀειμνήτων τιλοφόρον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ γίγαντα κατὰ τὴν ψυχὴν, ν' ἀγοράσωσι τὸν οἰκίσκον τοῦτον, καὶ ἐσωτερικῶς μὲν τὸν κτίσωσι καὶ τὸν στερωθῶσι, ἐξωτερικῶς δὲ νὰ κατορθωθῇ νὰ διατηρηθῇ ὡς νῦν εἶται, καὶ περιτειχισθῇ διὰ σιδηρῶν κιγκλίδων, ἵνα παραμεινῇ αἰδίον μνημειὸν τιμῆς καὶ δόξης, διότι εἶνε στήλησις ἀληθῆς οὐρανοῦ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνδοξῆς ἐποχῆς, καὶ καθύψην τῆς πόλεως ἐν ἡ ὑπέροχος.

Ἐγραψον ἐν Μεσολογγίῳ κατὰ Ἰανουάριον 1910. Ἀγγ. Ν. Λαγκαδᾶς

ΚΑΤΑΔΙΚΗ!

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μία ἡμέρα ἄκουσε ἕνα ἦχο μακρυνό, χαϊθευτικό, διαφορτικὸ ἀπ' τὸν ἀνῆρον τὸν ἦχο, μὲσ' ἐπὶ φύλλα τῶν δένδρων. Ἐπρωχόρησεν. Θὰ ἦταν ἡ θάλασσα! Τὴν ἀνομιση παραγορὰ καὶ ἐτρέφε πρὸς ἐκείνο τὸ μέρος, μὲ τὴ λέγη δύναμι, πρὸς τὸ ἕμενα. Ναί, ἦταν ἡ θάλασσα. Ἀλλὰ μὲτὰ τὴν διεκρίνει μὲσ' ἀπ' τὰ δένδρα, ἐτάθηκε τρόμαγμα. Μία ἀπέραντη ἔκτασι ἀπὸ νερὸ ἀπλότου μπροστὰ του. Ἐφυσῶσε μικρὸ ἀεράκι, καὶ σήκωνε ποὺ καὶ ποὺ ἐλαφρὰ κύματα. Τὰ δύο χρώματα, τὸ μπλε τῆς θάλασσης καὶ τὸ ἄσπρο τοῦ ἀέρου, παρουσιάσθησαν ἐξάφνη ἐπὶ τὰ μάτια του. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ καὶ γύρισε πίσω φροβιόμενος. Ὁ, σκλήρη ἀπέλειψι! Ὁ ἀδάστακτὴ ἀπεγρήθησε! Καὶ ἄνα καταδουκόμενος ἀπομακρύνθηκε πρὸς ἄλλη διεύθυνση, ὡς νὰ φοβόταν μήπως ἡ θάλασσα φροσκόσῃ καὶ τὸν φάσῃ, ἀθουμένη ἀπ' τ' ἀταλὸ ἀεράκι, ποὺ ἔφερε πρὸς τὴν παραλία τὰ μικρὰ ἀφροσμένα κύματα καὶ τὸ μακρυνό ἦχο τῆς ἀπαληθῆς εὐτυχίας.

Καὶ διευθύνταν γρήγορα, μὰ ἀβέβαια πάντα καὶ φροβιόμενα. Καὶ ἐτρέχεν ἀδιάκοπα. Ἐξέσκου-

ΤΟ CARNET ΤΗΣ "ΔΑΦΝΗΣ"

Ἦχος αὐτὸς γὰρ πολὺ. Μία ἡμέρα δὲν βότασες πιά. Εἶχε ἀνεβῆ ἕνα πανόφηλο βουνό. Τὰ μέλη του ἐκόπησαν καὶ ἔπασον ἐπὶ κορυφῇ κουρασμένοι. Εἶχε ταπεινώσει λίγο ἡ αἰώνια ταραχὴ τῆς ψυχῆς του μὰζι μὲ τὸ ἐξασθενημένο καὶ καταπονημένο σῶμα του. Αὐθόρμητα, μὰ σιγανὴ προσευχὴ ἀνέβηκε ἐπὶ τὸ στόμα του, μὰ βαθειὰ παράκλησι, νὰ παύσουν ἡ δυστυχία. Γονατιστὸς, ἐσθίκαως τὰ ἐξαντλημένα χέρια φηλά καὶ ἤτένας τὸν οὐρανὸ, ἀπ' τὸν ὅποιον καὶ μόνο μποροῦσες πιά νὰ περιμένῃ βοήθεια. Ἐλα γλυκεῖα παρηγοριά, ἐλα χαμένη ἐλπὶδα!...

Ὁ, φρίκη! Στὸ μέρος ἐκείνο ὁ εὐλογότατος οὐρανὸς εἶχ' ἐν ἄσπρῳ συννεφίᾳ ποὺ τὸ ἐσπρωχνε ὁ ἀέρας καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ διαλύσῃ! Δὲν πρόφθασε νὰ βγῇ ἀπ' τὰ χεῖλη του ἡ προσευχὴ. Τοῦ φάνηκε πῶς εἶδε τὸ φάντασμα ἐκείνην, μὲ τὸ φέρεμα τὸ γαλανὸ καὶ τὸ ἄσπρο τοῦ τοῦ. Τὰ χέρια του ἔπασον χωρὶς ζωὴ, κατέβασε τὰ μάτια, καὶ λιποθύμησε.

Ὅταν συνήλθε ἦταν ἀκόμη ἡμέρα, καὶ μόλις ἀνοίξε τὰ μάτια εἶδε πάλι τὸ φάσμα ἐκείνο. Τὸ συννεφίᾳ—ὁ εἰρωνεῖα—εἶχε μεγαλώσει ἀντὶ νὰ διαλυθῇ. Τὸν ἦρθε τὸ παράπονο. Γιατὶ νὰ μὴν εἶνε κ' αὐτὸς σάν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους; Γιατὶ νὰ μὴν μπορῇ νὰ βρῇ ποτὲ τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἡσυχία τῆς ψυχῆς; Ὁ, γιατί νὰ μὴν μπορῇ νὰ σκιρτήσῃ πιά ὅτε στιγμή ἡ καρδία του, ἀπ' τὴν παραμικρότερη χαρὰ; Τί ἔπαινε αὐτός;

Καὶ ὅμως ὄχι. Ἦταν ἀδόνατο νὰ παραδοθῇ αὐτὴ τὴ θεία ἀδικία. Αὐτὸς θὰ εἶχε πταίσω χωρὶς νὰ τὸ ἐξερῇ, αὐτὸς θὰ ἦταν καταραμένος. Καὶ ἀρχισεν, ὁ δόστυχος, ἀδιάκοπα νὰ κλαίῃ.

Εἶνε ἀδόνατο νὰ βλεπῇ πιά τὰ καταραμένα χρώματα. Ὅλη τὴ ἡμέρα κρῶθεσι μὲσ' ἐπὶ τῆς σπηλιάς καὶ τὰ δάση καὶ τῆς νύχτας βγαίνει καὶ περπατεῖ καὶ τρέχει πρὸς τὰ ἀνδοξία τῆς ἀγνωστῆς χάρης. Πάντα μὲ μὴ ἀγωνία, μ' ἕνα φρόμο, μὲ μὴ ταραχὴ! Ὁ ἀνθρώπος παραδέχεται, ἡ ψυχὴ βρασανίζεται.

Νύχτα, σὲ μὴ ἀγρία λαγκαδιὰ τραχεῖα κ' ἐρημν. Ὅτε ἕνα ἀστέρι στὸν οὐρανὸ, ὅτε μὴ ἀνθρώπινη κατοικία ἐπὶ βῆθος τοῦ ὄριζοντος. Σκοτάδι. Ὁ οὐρανὸς κατασκευασμένος ἀπὸ μεγάλα μαῦρα σύννεφα. Ὁ ἀέρας ἐφυσῶσε μόνον κ' ἀπελπιστικῶς, μὲσ' τῆς χαρῆς τῶν βουνῶν τῆς μερὶστου. Ἐκανε κρῖο, κ' ἀρχίσε σιγαλὰ νὰ χιονίξῃ. Ἀπαλυσία καὶ θάνατος παντοῦ.

Δὺο μάτια λαμπρὰ καὶ ἀκίνητα διεκρίνοντο ἐπὶ τὴν ἀγρία ἐρημν. Ἦταν ἐκείνο, περιπλανημένο, σάν ἀδικη πεθαμένο ψυχή, ἐπὶ μαυρίλα τοῦ ἔβρου ποὺ βασιλεῦσε. Ἐπάγωνε κ' ἔτρεπε ἀπ' τὸ κρῖο. Δὲν εἶχε τίποτα νὰ εἰπῇ ἐπ' αὐτόν. Ἐστάθηκε μὲ ἀγριεμάρα, ἀνεκρίνας ἀνέλπιστα τὸ χάος τῆς βαθείας λαγκαδιῆς.

Ἀκόμη, ἀκόμη, ἐψήφισεν. Μὴ μακρυνὸ ὑπόκοψη βροντὴ καὶ τὸ ἀέρος τὸ σφύριγμα ἀπάντησαν ἐπὶ ἀπορία του.

Ἐξαφνα, ἕνα τρίεμο ἀκούεται μὲσ' ἐπὶ ἐπὶ φύλλα. Ὁ κρότος γίνεται δυνατώτερος, πλησιάζει. Ἐνας ἀνθρώπος προβαίνει μὲσ' ἀπ' τὸ πυκνὸ φύλλωμα τῶν θάμων. Ἐπειτα κ' ἄλλος, κ' ἄλλος... Εἶνε ὅλοι σιωπηλοὶ. Φάνησαν ὅλοι σάν ἀσπίδες σκιᾶς μὲσ' ἐπὶ τὸ μαῦρο σκοτάδι. Μὰ μόνο διεκρίνετο ἡ λάμψι τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἕνα φρόμο τὸ ἀέρος σήκωνε τὰ ἔθρημα ποὺ εἶνε οὐκασιμένον.

Ὁ πρῶτος ἐπληρώσεν ἀκόμη ἡμέρας, μὲ βήμα ποὺ κάθε του τρίεμο ἔφερε ἀνατρίχλια ἐπὶ τὴν ἡσυχία τοῦ λαγκαδιῆ, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ πῶς παρατηρήσει μὲ προσοχή, ἀκούσθησαν ἐπὶ κρῖο ἐρημνὰ τῆς μαύρης νύχτας ἡ βραχὴ φωνὴ του, μὲ τόνο ποὺ προκαλοῦσε τὴ φρίκη, νὰ λέγῃ: — Αὐτὸς εἶνε, κυρίατι, παιδί.

— Ἐδχαριστῶ. Θεὸ μου, ἐπρόφθασαν κ' ἐπρόφθασαν σιγαλὰ τὰ χεῖλη τοῦ ἀδικημένου.

Ἀμέσως, μὲσ' ἐπὶ τὴν ἡσυχία ποὺ διαδέχθηκε τὴν καταβίχη ἡ τὸν ἀπολυτοῦ, ἕνας διπλὸς κρότος ἀκούσθηκε. Καὶ ἔπειτα τίποτος.

Τὰ χαράματα— μὲτὰ ἕνα ἀμυδρὸ φῶς ἔφθανε ἐπὶ τὴν ταραχίαν λαγκαδιῆς— ὅτε ὁ καταστάνος γύρισε ἐπὶ τὸν χωρὶ μὲ δύο παληκάρια τὸ ἀπορῶντας πρὸς τὴν λέγη δύναμι, πρὸς τὸ ἕμενα. Ναί, ἦταν ἡ θάλασσα. Ἀλλὰ μὲτὰ τὴν διεκρίνει μὲσ' ἀπ' τὰ δένδρα, ἐτάθηκε τρόμαγμα. Μία ἀπέραντη ἔκτασι ἀπὸ νερὸ ἀπλότου μπροστὰ του. Ἐφυσῶσε μικρὸ ἀεράκι, καὶ σήκωνε ποὺ καὶ ποὺ ἐλαφρὰ κύματα. Τὰ δύο χρώματα, τὸ μπλε τῆς θάλασσης καὶ τὸ ἄσπρο τοῦ ἀέρου, παρουσιάσθησαν ἐξάφνη ἐπὶ τὰ μάτια του. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ καὶ γύρισε πίσω φροβιόμενος. Ὁ, σκλήρη ἀπέλειψι! Ὁ ἀδάστακτὴ ἀπεγρήθησε! Καὶ ἄνα καταδουκόμενος ἀπομακρύνθηκε πρὸς ἄλλη διεύθυνση, ὡς νὰ φοβόταν μήπως ἡ θάλασσα φροσκόσῃ καὶ τὸν φάσῃ, ἀθουμένη ἀπ' τ' ἀταλὸ ἀεράκι, ποὺ ἔφερε πρὸς τὴν παραλία τὰ μικρὰ ἀφροσμένα κύματα καὶ τὸ μακρυνό ἦχο τῆς ἀπαληθῆς εὐτυχίας.

Καὶ διευθύνταν γρήγορα, μὰ ἀβέβαια πάντα καὶ φροβιόμενα. Καὶ ἐτρέχεν ἀδιάκοπα. Ἐξέσκου-

X. I. Δαμῖνης

Η Β' ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

(Ἰδὲ σχετικὴν περιγραφὴν)

Ὁ Ἕλλην ζωγράφος Π. Τσιρικώτης, ἐν Καίρῳ.

Π. Τσιρικώτης: Ἡ Σκεπτομένη.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΕΣΠΕΡΙΣ ΤΗΣ "ΔΑΦΝΗΣ"

Ἐντὸς τῆς εβδομάδος αὐτῆς ἡ γὰρ ἀρχὴ τῆς ἄλλης, θὰ δοθῇ ἐν τῇ κομψῇ αἰδοῦσῃ τοῦ ὄρειου Ἀθηνῶν ἡ δευτέρα μεγάλη προεσπερις τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου «Δάφνη».

Τὸ πρόγραμμα καθιερωθῆ ἤδη ὅπως τὸ βλέπετε παρακάτω, ἐκλεκτότατον καὶ ἐλευστικώτατον, διότι περιέχει πράγματα, τὰ ὅποια οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἀκούον σιγαλὰ, συμμετέχον δὲ γινώσκοντες Ἀρτιδῆς ποὺ διὰ πρῶτην φορὰν θὰ ἐμφανισθῶν ἐπὶ τοῦ κοινού. Ἡ ὀριστικὴ ἡμέρα τῆς προεσπεριδος δὲν ὄρισθη ἀκόμη, διότι ἀπαντῶνται εἰσέτι μερικὰ δυσκολία, θὰ γίνῃ ὅμως ὅπως ὅποτε γνωστὴ διὰ τῶν ἐφημεριδῶν ἐγκαίρως. Καὶ τώρα, νὰ τὸ πρόγραμμα:

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ 1) Ἡ Νειροφία τῆς Adas Negri. (Μεταφρασὴ κ. Ἀγ. Βλάχου). Ἀπαγγελία ὑπὸ τοῦ κ. Βίκτωρος Ζήνωνος. 2) Concerto διὰ Κλειδοκύμβαλον, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Πηνελόπης Παπαχατζῆ. 3) Ἡ Διανεία τοῦ Heine. (Μεταφρασὴ κ. Α. Βλάχου). Ἀπαγγελία ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μαρίας Ἀγαπητοῦ.	ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ 1) Διάλεξις περὶ Edmond Rostand (μὲ ἀπαγγελίαν ἐκ τοῦ Cyrano de Bergerac καὶ τοῦ Chanteclair τοῦ Rostand ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μ. Ἀγαπητοῦ) ὑπὸ τοῦ κ. Σπύρου Τριχοῦτη. 2) Ἄσμα ὑπὸ τῆς Ἰδῶς Φωφ. Κατσαοῦ. » τῆ συνοδείᾳ Κλειδοκυμβάλου ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Κιχῆς Γονατῆ. 3) Ἡ Χάρι τοῦ Βασιλιῆ τοῦ Δ. Κόκκου. Ἀπαγγελία ὑπὸ τοῦ κ. Σπ. Βαλλοῦση.

ἀρμονικὴν καὶ γλυκερὰ φωνὴ τῆς ἀτήγησις τὴν Διανείαν τοῦ Heine καὶ δύο ἄλλα ποιήματα. Ἐπειτα αἱ Ἰδῶς Πατάσκα, Π. Ἀγγελινίδου, Λάππα, καὶ οἱ κ. Ἀγαπητός, Θ. Πίνδιος καὶ Ἰγγλέσης ἐπαίειν ὄρατα τὰ πᾶσι ἡ Ἰδῶς Κακιοῦσης ἐπαίει ὄρα καὶ ὁ κ. Γεράκις βιολί. Καὶ ὁ ὑποφαινόμενος δὲ ἀπήγγειλε... ἀκούσους τοῦ δυο τρία ποιήματα. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω Ἰδῶν παρρευρέθησαν καὶ αἱ ἔξῃ: Αἱ ἀδελφαὶ Σοκόλη, Ποτεσσάου, Ἀμ. Κανελλοπούλου, Κιχὴ Γονατῆ, Λ. Οικονομίδου, Γεράκη, Βεροπούλου καὶ Γαλιάνου.

Ὁ, ἔδῃ καὶ γενικὴ ἐπιθυμία τὰ μουσικὰ αὐτὰ τῶνα νὰ ἐπαναλαμβάνονται σιγαλὰ. Χθὲς τὸ ἀπόγευμα εἶχεν ἐπίσης τοαὶ ἡ Κα Ρετοῖνα, ἀλλὰ... φθάνει γὰρ σήμερα.

Β' ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΑΙΡΟΥ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἡνοῖξε Καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις, τὴν ὅποιαν διοικετοῦσιν ἡ ἐνταῦθα Ἑλλ. Καλλιτεχνικὴ ἐταιρεία.

Ἐάν ἡ ἐκθεσις αὐτὴ, δὲν εἶνε διὰ πολλοῦ, ἐξαιρετικὴ, δι' ἐκείνον ὅμως ὅστις παρακολουθεῖ τὴν ἐνταῦθα ἐν γένει πνευματικὴν πρόβον, ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἰσως ἀπόλαυσιν, καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ κρῖον κρῖον ἐθῶ, ἀλλὰ τὸ ἐλαχιστον διὰ νὰ ἀποδείξω τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκθέσεως, θὰ ἀναφέρω τινὰ τῶν ὑποβληθέντων ἔργων, ἅτινα χωρὶς ἀντίρρησην ἀνήκον εἰς χεῖρα καὶ ἐμπνευστὸν ἀνθρώπων, οἵτινες πολλὰ θὰ μᾶς παρουσιάσωσιν ἐν τῷ χρόνῳ.

Ἐπισημαστέον τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς ἔχον ἀνθέσει: ὁ κ. Τούλουκας, Βρετὸς κλπ. Ἐπίσης καὶ ἀνὴρ πολὺ φρονικὸς ἡ Μιμ. de Brucq. Καρὰ κλπ. Θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τοὺς διοργανώσοντας τὴν ἐκθεσιν καὶ εἰς τοὺς ἀποτελοῦντας αὐτὴν.

Καίρῳ A. Stelhadz Ὁ ἔρως εἶνα ἕνα δὲν ἔξω τί, ποὺ ἔρχεται δὲν ἔξω ἀπὸ ποῦ, καὶ τελειώνει δὲν ἔξω πᾶς. Dumas fils

Η ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΗ

(ΕΠΙΧΡΗΣΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ)

4
"Οχι πώς τίποτα κακό, παναγιά, —γιατί έμεις, κι αν άνεβήκαμε μία στιγμή στο καμπαναριο, μείναμε πάλι σαν άδέρφια, —μά έτσι, που μάς είδε ή γειτονεία και τόμαθε ό κόσμος... Ναι, θά ήταν πάρα και σου δίνο το λόγο μου. Μά πρέπει να περιμένουμε λίγο, ώς πού να καταφέρω τόν πατέρα μου.

— Γι' αυτό να μη σε γνοιάζει, και τόν πατέρα σου τόν καταφέρνω εγώ... Και πρώτα θάδραβονιστήσ, πρώτα θάμπης 'ςτό σπίτι μας σά γαμπρός, κ' ύστερα θά γνοιαστούμε για τόν πατέρα σου. Έκεινο πού σου δίνο το λόγο μου. Μά είσαι; νά φοβήθης δέν έχεις τίποτα, τό παραμικρό. Έδώ είμαστε μεις, για ούλα!

Κ' επαλάμιος πρώτα τό στήθος του, παλλικαρία, κ' έπειτα έδειξε τό φιλο του.

Τι είχε νά κάμη ό Τάσης; Πολλές παλλικαρίες αύτός δέν ήξερε, και περισσότερες φίλες είχε με την κιάρα παρά με την πιστόλα. Τρελόπαϊδο ήταν, και ή 'Αγγελική του άρεσε πάντα και από 'κεινή τή νυκτιά, άκόμα πιο πολύ. Με τις πλάτες τών άλλωνών, ελογιάριζε πώς μπορούσε νάήγησεν τήν όργή του πατέρα του. Μάννα δέν είχε; με μιά γριά θεία του ζούσε; κι' έκεινον τόν καιρό, ό γέρω-Πόφαλος έλειπε 'ςτά κτήματα. Έτσι τού ήλθε εύκολο νά τάποφασίση—και πάλι βλέποντας και κάνοντας.

Χωρίς νά ρωτήσει λοιπόν κανένα δικό του, χωρίς νά τό πη καλά-καλά ούτε 'ςτους φίλους του, έδωσε 'ςτόν 'Αλεξανδρή τό λόγο του, και, τήν προσδοκιμασμένη μέρα, πήρε τά δακτυλίδια και τά χροιάματα και μπήκε 'ςτό σπίτι του παπα για γαμπρός. Η γειτονεία πού είχε φρονάξει με τό σκάνδαλο, αναγάλλιασε ένα βάρος, σάν τό τετράφυλλο καμπαναριό, σηκώθηκε από τά στήθεα όλων τών συγγενών και ή 'Αγγελική νεκραναστήθηκε, και μόνο πού δέν τρελλάθηκε απ' τήν πολλή χαρά της.

Πρώτη φορά 'ςτή ζωή της—και τί ζωή είχε ζήσει κι' αυτή, δεκοχτό χρονών κοπέλλο!—καταλάβαινε πόσο ό μεγάλος πόνος μοιάζει με τή μεγάλη χαρά. Γιατί κι' αυτά πού συνέβαιναν τόρα τριγύρω της, πάλι τά έβλεπε σάν όνειρο. Ό Τάσης κοντά και δικός της, —όι σπαιτικοί όλοι ευτυχισμένοι νά δακρύνουν,—μιά χρυσή βέρα στό χέρι της, εύλογημένη από τόν παπα,—γελαστές γειτονίες με συχαρίσματα,—γλυκά, ζαχαρόκομχα, όρετάδες και παντοίες (!)—όλα τής φαινόταν σάν όραία συνέχεια τού φρικτού όνειρου πού είχε κάμει έδώ και λίγες μέρες. Κ' έστρεψε μίην ξυπνήση πάλι και τά χασή όλα...

Έξυπνησε ή δυστυχισμένη και τάχασε; Όταν ό Πόφαλος έβιασε τά κατορθώματα τού γιου του, έγινε σκυλί μοναχό. Ούτε νάκούση τέτοιο γάμο *ρεντίκολο* (!) 'Ακούς εκεί πού ό

(1) Κουφέτα, σουμάδες και παντεσιάνια.
(2) Ρεντίκολο, γελείο.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

ΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ ΟΡΛΩΦ

(10) ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΠΥΡΡΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ

—Και ή κοιλίτσα σας πώς πηγαίνει; ήρώτησεν ό σπουδαστής.

Νά μου τό πητε όλα, χωρίς καμμία έντροπή. Αλλά είνε φρικτά πράγματα και άν έχετε τίποτε πού σας ένοχλεί ή δέν πάει κανονικά θά Σας δώσωμε τά κατάλληλα φάρμακα και έτσι τό κακό διορθώνεται.

— Είμαστε καλά... ή θεία μας είνε έξαιρετος, είνε ό Όρλωφ χαμογελών. Και άν είμαι λιγάκι χλωμός... είμαι γιατί έκουράσθηκα λιγάκι από τό χθεσινό μου μεθύσι.

—Α! αυτό τό έκαιταβα άγαπητέ μου... τό κατάβαλα πώς τό είχατε χθές τούξαι λιγουλάκι... άλλα μοναγά λιγουλάκι.

Τας λέξεις αυτές ό νεαρός σπουδαστής προέφερε με τόση κομωκό τρόπο και συγχρόνως έκαιμε ένα μορφασμό τόση άσχημο πού ό Όρλωφ δέν μπόρεσε νά κρατήση τόν γέλοτο.

Και ή Ματρίνα επίσης έβλεπε τά γέλοια και έκρουσε τό προσώπο της μέσα στην ποδιά της.

Έκεινος όμως πού έγελοδσε δυνατώτερα και με περισσότεραν εύθυμίαν ήτο ό σπουδαστής ό

Τάσης του, ό μονάκ-βρος, ό πλούσιος, ό σπουδαίμενος, ό όμορφος, θά έπαιρνε μιά θυγατέρα τού παπα-Στελίου τού Μυλωνά, χωρίς σπίτι, χωρίς άμπέλι, χωρίς χωράφι, χωρίς κατρίνι (!) Πώς ήταν όμορφη; Ού! πόσος άλλος όμορφος ήταν, με πλούσια θησαυρούς κι' από σπίτια-παλάτια!... Πώς τήν άγάπαγε; Δέ βουρούσαι! οι νέοι εύκολα άγαπούνε κι' εύκολώτερα ζαγαπούνε... Πώς έφοβόριζαν οι δικοί της νά τόν σκοτώσουν, γιατί τόν έμπαλαξαν (!) μιά νύχτα με δαύτη; "Ε, πολλού, 'ςτόν κόσμο φρόβριζαν, μά λίγους έσκότωσαν, παιδί μου! κι' άτέ, άν ήταν νά σκοτόνουν τού; νέους έτσι, για ένα φίλι, *καλημέρα γι' αύριο*, πού λέει ό λόγος!...

Ως τόσο πάντα φοβότανε κανένα *άτσιντέντε*, και γι' αυτό δέν άποτάριζε τό γιού του άμέσως. Τόν άφινε «νά βράση με τό ζουμί του» καθώ; έλεγε. Εφρόντιζε μόνο νά μαθαίνη με τρόπο τό κάθε τί,—είχε γίνη σκυλί, μά ήταν πάντα του και άλεπού,—και άφου πληροφορήθηκε πώς τά στεφανώματα άπορασίστηκαν νά γίνουν 'ς ένα μίηνα ή ύσχαος κ' έκαμε χόπλα πώς δέν τόν νοιάζει. «Γ' όληγορα πού φαίνεται, θά καταφέρω και τό γέρο μου!...» έλεγε ό Τάσης χαρούμενος.

Μά ό γέρος τού μαγειρεύε κοκκία... Και μίαν ήμέρα, εκεί πού κανείς δέν έπεριμένε πιά τέτοιο ξαφνικό, τόν άρπαξε τόν καλό σου τόν Τάση, τόν έχωσε 'ς ένα άμάξι, και τόν έπήρε μαζί του θέλοντας και μή, 'ςτό χωριό, 'ςτό Καταστάρι, όπου είχε κτήμα δικό του με σπίτι καλό. Έκει πέρα τού ελπε έπιστοτότητα, πώς με σιγήν άκούσεν, πώς θά σύγχοροδσε νά γίνη αύτός ό γάμος, πώς θά τόν κρατούσε φυλακισμένο 'ςτό κτήμα, με βάρδιες καλές και πιστές, ίσκιαιε τήν ήμέρα πού θά περνούσε τό άστυριό, και πώς ήμερα θά τόν έγύριζε πάλι 'ςτή χώρα, άλλα για νά τόν παραχώρη άμέσως γιά τήν Κέρκυρα και για τήν Εύρώπη, νάποτελειώσει τίς σπουδές του, όπως ήταν κι' άποφασισμένο από καιρό.

Και ό Τάσης, τό τρελόπαϊδο, πού άγαποδσε άλήθεια τήν 'Αγγελική, μά πού περισσότερο φοβότανε τόν πατέρα του, ύποτάχτηκε με μικρή άντίσταση 'ςτό θέλημά του. Ήταν πολύ νέος, και ήταν δειλός και δέν είχε χαρακτήρη. Τόν έκαναν ό,τι ήθελαν, νάποτελειώσει τίς σπουδές του, δέν τόν ξεπαιρεύονταν; εστάθηκε τό ίδιο. Μά και δυνατώτερος νά ήταν και σταθερώτερος, τι μπορούσε νά κάμη με τόσες βάρδιες καλές και πιστές;... Μόνο νά πεθάνη. "Ε, μ' αυτό ό Τάσης δέν τό είχε 'ςτό νού του! γιατί απ' όλα κι' απ' όλους 'ςτόν κόσμο, περισσότερο άγαποδσε τή ζουούλα του.

Φυλακισμένος λοιπόν 'ςτό Καταστάρι ό γαμπρός, κι' 'Αγγελική 'ςτή χώρα έπεριμένε... έπεριμένε... έπεριμένε... Πώς ήταν τούτο, νά μη φαίνεται ό άρραβωνιαστικός της τόσες 'μέρες;

(1) Κατρίνι, χάλκινο νόμισμα.
(2) Τόν έμπαλαξαν, τόν συνέλαβον επ' αυτοφώρω.

"Εστειλαν 'ςτό σπίτι του νά ρωτήσουν, κι' ή θεία είπε «δέν ξέρω». Ό Αλεξανδρής ρώτησε τούς φίλους του,—έκεινους πούκαναν μαζί άλλη φορά τις σερανάτες,—κι' οι φίλοι του είπαν «δέν τόν είδαμε!» Πουθενά ό Τάσης! χαμένος ό γαμπρός! Και ή 'Αγγελική από τή πρώτη μέρα άρχισε νά κλαίη, και νά βρέχη τά βιαστικά προικιά της με δάκρυα...

Υστερ' από καμμία έβδομάδα, της παραμονές πιά της Κυριακής πού είχαν προσδιορισμένη για τά στεφανώματα, ή 'Αγγελική έλαβε ένα γράμμα. Τής τό έφερε ένας βραχάρης κ' ήταν από τόν Τάση. Έγραφε από τό βαποράκι, μά ήταν έλεγε πολλά... πώς λυπάται πολύ... πώς ό πατέρας του δέν ήθελε... πώς έφευγε 'ς τήν Εύρώπη νά σπουδάση... πώς θάλειπε χρόνια πολλά... και πώς αυτή ή 'Αγγελική, δέν έπρεπε πιά νά έχη καμμία έλπίδα!...

Καμμία έλπίδα!
"Απ' όλα όσα διάβασα 'ς τό γράμμα ή 'Αγγελική, αυτό της έντυπώθηκε. Κα-μ-ι-α-ελ-πί-δα... Ένα πυρωμένο σίδερο, θάλας, της τό έχοραξε μέσο 'ςτά βαθύτερα της καρδιάς της και τήν έσπάρραξε. Ναι, δέν έπρεπε πιά νά έχη καμμία έλπίδα—και δέν θά είχε. Κ' ή τελευταία άκόμη πού της είχε άπομείνει ύστερ από πέντε ήμέρες άγωνίας κι' άπελπισιάς, της ξεροκλώθηκε κι' αυτή... Πάει, τελείωσε!

Ό Αλεξανδρής, έξω φρονών, έφοβόριζε πώς θά σκοτώση τό γέρο Πόφαλο,—μά δέν έσκότωσε ούτε μνίχα. Ό παπα-Στελιός έκανε άτελείωτες προσευχές μπροστά 'ςτά είκονίσματα. "Η παπαδιά κ' οι κόρες της, φοβισμένες, προσπαθοδσαν νά παραγορήσουν τήν άμοιρη 'Αγγελική, και της έλεγαν πώς από τότες πού είχαν γίνη τίμιο άρραβώνες, ή ντροπή τού καμπαναριού λημονήθηκε, και πώς καμμία δέν είχε σημασία άν έχάλασε 'ςτό ύστερο ό γάμος. Πόσοι γάμοι χαλούν!

"Επειτα, νέα ήταν όμορφη, δόξα σοι ό Θεός, θά περνούσαν λίγα χρόνια, κι' αυτά άκόμα θά λημονιοδνται... Και ποιος τό ξέρει τί άλλος νέος θά βρισκόταν, καλλίτερος κι' από τόν Τάση, άρχοντόπουλο, πού θά τήν άγαποδσε και θά τήν έπαιρει...

"Η 'Αγγελική έκανε πώς τάκούει και πώς τά πιστεύει. Μέσα της όμως, βαθιά, είχε σχηματίσει πιά τήν ιδέα πώς έπρεπε νά πεθάνη. Δέν μπορεί, έλεγε, νά έχη μιά κοπέλα χωρίς έλπίδα! Και πού νά τήν ευρη πιά ή δυστυχισμένη, όταν τήν άφισε κ' έφυγε ό νέος πού τήν άγαποδσε; Και ποιος θά βρισκόταν, ύστερ' απ' αυτά πού γίνηκαν κι' άκούσθησαν, για νά τήν άγαπήση και νά τήν πάρη αυτή όταν όλη ή γειτονία ή σουσουριέστρο—τό ήξερε καλά,—θά τήν έδειχνε πάλι με τό δάκτυλο, όπως πρώτα, και θά έλεγε: «Νά, έφτούνη είνε, μάτια μου, πού τούς άνεβάζει 'ςτό καμπαναριο!...» Τι ντροπή! τι ντροπή!... ("Επεται τό τέλος")

του άλκής και τόν ζήλον, διά τού όποίου εξετέλει με τόσην άπλότητα τήν ύψηλή άποστολήν του. Ό Γκρέσκας τόν παρετήρει με έπισημότητα. Ή Ματρίνα ξεφυσούσε κάθε τόσο, όσον δ' άφορά τόν άστυνομικόν ύπάλληλον είχε ήδη έξαφανισθή.

—Με κάθε τρόπο νά προσπαθήσετε ώστε νά προμηθευθήτε σήμερα άσβέστι, άγαπητοί μου. Έδώ κοντά κτίζονν ένα σπίτι.

Οι κτίσται θά σας δώσουν άντι δύο λεπτιών όσον θέλετε.

"Όσον δ' άφορά τό οινόπνευμα άν δέν τόν πίνετε με τό μέτρο πού πρέπει χωρίς άλλο Σας άπαγορεύω νά τό βάλλετε στό στόμα σας. Και τώρα...έν τώ έπανιδεν... μετ' όλίγας ήμέρες θά έλθω νά Σας κάμω και άλλην μίαν επίσκεψιν.

Και έγάρθη τήν αυτήν ταχύτητα με τήν όποία και ένεφανισθή, άφήσας, και δι' άνάγκην σιν τών δύο ώραίων του οφθαλμών ένα γέλοιο ευχαριστήσως προς τό άνδρόγυνο Όρλωφ.

Μόλις έφυγεν ό καλός σπουδαστής οι Όρλωφ έμειναν επί τί χρονικά διάστημα χωρίς νά βγάλουν μιλιά κυττάζων ό εις τόν άλλον και μη δύναμην άκόμη νά εξηγήσουν τήν έντύπασιν τήν όποίαν τούς έπροξένησεν ή σφρηγώσα έκείνη ύπαρξις, ή όποία είχε κατέλθει μέχρι τού ύπερογιου των, ένθα έζων από έτών ήδη βιον ατόματων και σκοτεινών.

(Απολυθεί)

Ο ΡΕΛΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου και τέλος)

—Πού κάθεται ή Τούνα Σου;
"Ο Ρέλλος εις τήν έρώτησιν αυτήν ενίαχθή ταραχθείς.

—Κάθεται...έκει πού κάθεται...τι ό ενδιαφέρει πού 'κάθεται!
—Έτσι άρώτησα...δέν είχα νά σέ ρωτήσω τίποτε άλλο.

—'Ας είναι πάμε μαζί έως τό τελωγείο και με χωρίζουμε.

Αί τελευταία φράσεις άντηλλάχθησαν ταχέια "Όχησαν νά βηματίσωσι ό εις πλησίον τού άλλου με βήμα βαρόν, χωρίς νά άντιλλάσωσι λέξιν.

Είς τόν λιμένα οι κρότοι καθίσταντο βαθμηδόν άδυστηρότεροι και μετ' ου πολύ, όιος ό βόμβος έκείνου κατέπασεν διαδεχθείς ύπό πενήμιον λανθανούσης αιγής.

Οι δύο φίλοι διήχοντο πρό μιά; έκκερία; "Ο Ναυπέτιος άπεκαλώθη και έκαμε τόν στανρόν του.

"Ο Ρέλλος άρηρημένος έβράδιεν παρατηρών τό έδαφος.

—'Αλήθεια Ρέλλο, γιατί δέν κάνεις τό στανρό σου; τόν έρωτά ό Ναυπέτιος ύπομειδιών.

—Τόν στανρό μου; Τι λές, γιατί πρῶμα;
—Προσάμα την έκκερία.

—'Ωχ, άδελφέ, πές με κολασμένο...
Και έξηκολούθησαν νά βαδίσζον σιγήλοι ό εις πλησίον τού άλλου.

—Γιά προξέμεις Ρέλλο, έρωτά ό Ναυπέτιος, πιστεύεις στό Θεό;

—Πώς, πιστεύω... νά! μ'ορω νά κάνω κι' άλλωιός, άφου τόν πιστεύουν όλοι;

—Μά σ' ου μοτήν καρδιά σου τόν παραδέχεται;
—Τι νά σου πώ. 'Εγώ έχω με τό στήθια μου μιά δύναμη πού μοιάζει με τό άπειρο.

Και όνομας αυτή θέλει ένα Θεό, άλλα μεγάλον και άπεριόριστον.

"Όταν ου λές, πιστεύω τόν Θεόν ξέρεις τί κάνει; 'Αναρίζει τήν ιδέαν τού Θεού.

Γιατί, όπως έγώ καταλαβαίνω, όταν ένα πνεύμα τό όρώσεις τό περιούριζεις συγχρόνως.

Δές Θεός, είναι λοιπόν καί όρισμένον και δέν μπορεί νά γίνη καί άλλο.

"Εγώ όμως τόν θέλω τόν Θεόν μου πολύ μεγάλον, μεγαλειώδη από τό χάος και τό άπειρον, από τή πλάσι, τό σούμαν...

—Δέν ό καταλαβαίνω, άπήνησεν ό Ναυπέτιος.
—'Εγώ όμως νοιώθω αυτά πού λέγω... έκείνο πού πιστεύεις ου είναι μία πρόληψις και τίποτε περιούσιο.

"Ο Ναυπέτιος έκλινε τήν κεφαλήν του και άμφιβολος έντύπασε τόν φίλον του με μία κρυφή μυτιά. Και άμέσως...

—Γιά πέμνω, λέγει, είναι ώρα ή Τούνα σου;—Αυτό δέν ό ενδιαφέρει, άν είναι ώρα ή είναι για μένα.

—Δέν τήν έχεις με στεφάνι;...
—Αυτό δέν σημαίνει τίποτε; θά βαρύνη ένα στεφάνι εις τήν άγάπη μιάς καρδιάς;

—Μά τό θέλη ή κοινωνία!
—Φάσκελα στή κοινωνία...

—Καλά, αύριον ή Τούνα σου μπορεί νά σέ γελώση με κάποιον άλλον... με μένα.

—Με σένα;
—"Ο Ρέλλος καίτοι πορφυρός.

Οι όφθαλμοί του βλοσυροί έτοιμώζθησαν επί τού ταραχθέντος διά τήν αϊφνιδίαν μεταβολήν τού φίλου του Ναυπέτιου και άποτόμος.

ΤΟ ΜΑΡΚΟ ΜΠΟΤΣΑΡΗ

Ποιός είνε κείνος πού πηδή με πάλι 'ματωμένη Όρμητικός σάν άνιός με όρι άγριωμένη; Ποιός είν' αυτός ό 'δαν τόν δούν οι Άλιβανοί τρομάζουν Κ' έμψ' τόν φρέγγον και 'Αλλάξβόθεια φρονάζουν; Μείο σ'ή φωτιά άρόμωτος ως λέον πολεμάει Π' οδδότερο ύποχωρεί και πάντοτε νικάει; Είπέτε εις τόν θανάστη της τόσης του άνδρείας, Ποιός είνε ό ύπέρμαχος αυτός της; 'Λευθερίας, Ποιός τόπος τόν έγένησεν, ποιά μάννα, ποιος πατέρας, Τόν μαχητή π' όρμητικός είνε όσάν άέρας; Τόν μαχητή μου πώς τόν λέει; Είπέτε, για νά νάλλω, Τό ένδοξόν τόν τόνωμα, τόνωμα τό μεγάλο! 'Ω! τόν αιδέρα μά φωνή με βρόντο διασχίζει Και με περφόνια περισσή νά μου μιλη άρχίζει: «Ελι' ή 'Ελλάς μά νόμος μου είνε ό μαχητής σου, 'Αλλά τόν Μάρκο Μπότσαρη νά νάλλη ή γραφίς σου Δέν θά μορέση ποιητά! Μόνον μη γραφής άλλα. 'Η δόξα του είνε άρθητη γιατ' έκαμε μεγάλα: Για τήν πατρίδα έπαιε με περισσή άνδρεία Γι' αυτό τόν στεφανώνουνε δόξα κι' έλευθερία!»
'Αθήνα. Michele Angelo

—"Η Τούνα (ε είνε δική μου, ειπε. Τό καταλαβαίνεις αυτό; χωρίς αυτήν δέν μπορώ νά ζήσω, θά καταρσέσω, είμαι ένα τίποτο.

"Η ματιές της, ένα φίλι, ένα σφιζιμο με ζωντανεύου και τή άγκαλιάζω και μαζί της; ζώ.

Σε σένα ή Τούνα;...
"Απατάει μεθ' όρη; τόν λογιόν βραχίονα τού περιούριον Ναυπέτιου και όθει αυτών μακράν.

—Πρόσσε—τό λέγει—άλλη φορά δέ θέλω νά μιλήσης τό όνομά της;

Γιατί και αυτό είναι δικόμου και σάν τό προφέρετε νομίζω πώς μά μου κλέβη.

Αυτή τή λέξι; έγώ, μοναγά έγώ δικαιούμαι νά τή λέω...

—Καλά Ρέλλο, δέν τό τά για κακό.
—Μιλά...γράφά τώρα και καλές άνάμωσες. Χωρίς νά δώσουν τά χέρια έγύσιαν τά ρώτια ό εις προς τόν άλλον και άπεχωρήθησαν.

"Ολίγα βήματα άριστερά τού Ρέλλου ήτο έν οινόπνευματόκλειον.

"Ο Ρέλλος εστάθη πρό αυτου, άνεγνώσως τήν ταμπάκα μά άφου ήρβασίωθη δει καί άντεμην έντός τών θυλακίων τού εισήιθεν έντός τού καπηλείου και έστάθεν άλλοού.

"Εκαε πολλά ποτήρια.
Το έν επάνω εις τό άλλο και ήγέρθη διά νά πληρώση.

—Κύττα κάττελα, γράφτα με 'αύριο!
"Ο νεαρός έβάλλησεν τού καπηλείου έγνώριζε τόν Ρέλλο και έφοβέτο νά άντισταθ ή εις τās θελήσεις του.

—Καλά γραμμένα είναι, τού έπιθύσιεν και άπεκόμισεν τά κενά ποτήρια

"Ο Ρέλλος έξήλθεν τού κματιήματος τελείως μεθυμένος.

"Ηγνώσιε ποιαν διευθύναν νά λάβη και διευθύνθη πάλιν προς τό μέρος εις τό όποιον πρό τινων ώρων εύρίσκοντο μετά τού Ναυπέτιου.

"Αρά, άρα και τρεκλίζον έπροχώρει παρά τό χελος της; άποβάθας; μονολογών.

Οι κρότοι τού λιμένος βαρεί; πάλιν άνείχον.

"Ο κόμος έγράζεται

Αίρνης ό Ρέλλος σταματά τρομαγμένος.

"Εκπιτσιότα τήν θάλασαν και διά της μιάς χειρός καί έδεικνουν έντός αυτης, έν φ' διά της άλλης ύποσώριζεν τό μέτωπόν του.

—Κύττα τήν 'μεί μου, έπιθύριζε καθ' αυτον και όλονν έπιπρίαζε προς τό χελος; τού λιμενικού κρηπίδοματος.

"Εξηκολούθη νά κυτιάζη άνωθς προς τό αυτό της; θάλασσης μέρος; και τό σούμα τόν έκλίνετο προς τήν διευθύνσιν αυτήν.

—Νά τήν, νά τήν, θά τήν φθάσω, λέγει, και γελών πηδά έξαλλος έντός τών μικρών κυμάτων της έρημικής; αυτης άέρας τού λιμένος.

Ούτε φωνή, ούτε κατάρα ήκούσθη.

Το σούμα τού μεθυσμένου βαρύ και άκίνητον έβυθίσθη διά νά έξειλεψη διά τά παντός.

Κατά τήν απώσιν τού σούματος όλίγα νερά ύψώθησαν και όλίγοι άφροι έπεσέμπααν τόν μοισαίον τάφον.

Τά ύδατα κατέπασεν πάλιν έντός της; θάλασσης και οι άφροι διελούθησαν εις τήν ελαφράν της αυρας πνοήν.

ΤΕΛΟΣ

Πύρρος 'Ηπειρώτης

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

(Σ' τήν ψυχή τού άγαπημένου μου Π. Σ.)

Μοσχοβολούσ' ή άνοιξις απ' τ' άνθη οστολιόμην και ή ψυχή μου πέταγε με πόνο, κικραμένη. "Απ' τά αιδεθα ύψη έβλεπε πώς είχαν άρχίση τ' άνθόνα με τό λάλημα νά χαροειν τή φωνή Ν' άναγεννώνται χωράκι τά δένδρα και οι κάμποι κ' εις καθένος τό πρόσωπο τού γέλοιο ν' αναλάμπη. Τον ήλιο, τό χρυσώτερο, τού στανρόν πουλάει νά στέλνη μάγες, χαρωπές άειδίεσ' ό τό σπιάται. Νά φέργη με ή λάμψη του της μάννας τό κρεββάτι για νά σηκώσται πρού νά πέρην τό μονοτά; Νά έρχται ό τό μνημα μου, με δάκρυ και με πόνο κ' ένα στεφάνι νεκρικό νά κάμη από κλώνο. Είς τού στανρό τή κορυφή νά τό κορμιά μ' έλιπίδα, πώς; θέλει πάλι νά με ιδή; νά λέγη πώς τή είδα. "Αλλά ή μοίρα ή κακή πού μ' έπλήξεν άπόσως δέν τήν άφνει νά με ιδή; κ' ίσως της φνύ; ό πόνος. Α. Ν. Καλογερόπουλος (Φ. Ι.)

Τίποτα δέν τελειώνει ποιέ, άρκει λίγη άτυχία για νά ζαναχίσουν όλα.
Zola

ΜΙΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

Τήν περασμένην Πέμπτην 11 τρέχ. έγινον εις τήν ένταύθα Δόξην μας ή άπογευματινή ή ύπερ της ύπό τήν προεδρίαν τού κ. Ε. Χ. Νικολαΐδη Φιλοπώχου 'Εταιρίας της πόλεως; μας.

Είς τās συγχώρους και ήλεκτροφοιτούς αίθούσας της Δόξης; έπινοουόραση ή καλλιτέρα κοινωνία της; 'Ερμοπαύλειος. Μεταξύ τών άντιπροσώπων τού ώραίου φύλου διακρίνονταν τάς κηρύας Ε. Νικολαΐδη με λευκήν άμφοισιν, Κ. Γεωργιάδη με ώραϊαν βλέν τουαλέταν, Ν. Λουριώτου τού νομικού Κυκλάδων, Κάπαση, Ν. Καίβοκορόση, Κ. Καλλιμήση τού διευθυντού της; 'Εθνηκής; Τραπέζης. Π. Νεγροπότην, Ε. Πετρίτην, Α. Πετρίτην, Α. Μάνδρον, Ε. Αδαποπούλου με ένα θαυμαστό καπέλλο, Α. Βενιζέλου, Α. Μενών, Α. Βαλιμάδη, Π. Βοκοτοπούλου, Παπαρτία και Γ. Ζήν. Με δέ τών δεσποινίδων διακρίνονταν τάς άδελφάς; μας Α. Εύρ. Βοκοτοπούλου, Α. Κάπαση, Ε. Κακούσφυρη με ώ. Κασαν rose toilette, Χ. Ναύτη, Μ. Νεγροπότην, Κ. Μονιζουροπούλη, Χ. Σαβάρη, Μ. Καλοντά έπίσης εν rose, Μ. Νιούτη, Χ. Παρακινιά με θαλασσι μωτσωτό φρόσμα, Φουροτόνη, Μαρκιότη με λευκά και τήν δίδα Μαρίαν Παπαδοπούλου, ήτις κατά γενικήν ήμολογίαν ήτο ή καλλιτέρα χοροστία εις όλων.

"Η ώραία αυτή έοση δήμοσεν έν άδιαπίπτω εύθυμία μέχρι της 1 1/2 μετά τό μεσονύκτιον.

Κ. 'Ηλ. δης

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΡΟΞΕΠΕΡΙΣ

Θά ήτο μεγάλη μεγάλη παράλειψις άν δέν έγράφαμεν δύο λόγια διά μίαν μεγάλην χοροσπερία ήτις έδόθη τό παρελθόν Σάββατον 13 τρέχ. εις τό σπήνι τού κ. Ε. Χ. Νικολαΐδη. Και έκει μαστύρισε όλη ή κοίμα της κοινωνίας μας. "Ο χορός ύπό τούς γαυλαϊστοικιστάς ήζουσε της άρχήτας διήρκεσε χωρίς προικας, διε και άπεχώρησαν οι κελήμενοι καταγοιμημένοι έκ των περιουσιών του οικοδοπέτου και της; ένγενεστάτης κηρίας Ζ. Νικολαΐδη.

Κ. 'Ηλ. δης

ΚΙΝΗΣΙΣ

"Ο έπιλοχίας τών Νεοσκόμων κ. 'Αγαθοκλής Νάκης εδάπτισε τήν παρελθούσαν έβδομάδα τό θυγάτριόν του, όνομάσας αυτό 'Ανδρομάχην. Νά τού ζήση.

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

"Όταν μονότονα κυτιάζ ή σήψα στή όμίον "Ενας σταχτός με οίτερα παλαίβη και βογγά, Κι' όταν ή γή δροσίσεται σείν ιδρωτά του λυόνει Και με τό τίμιο αίμά του ποτίζει τή φωτιά.

Β. Ε. Παπαευθ. (Δομοκόν). 'Αναγγέλλομεν.
Κ. 'Ηλιάδην. (Σύρον). 'Εστάλησαν.
Ν. Γιαννικόπ. Κ)πολιν. Εύχαριστούμεν έγ-
 καρδίως διά τας ενεργείας σας και θά 'ιδώμεν τὰ
 αποτελέσματά των.

Μεταφράστριαν Γνωμικῶν 'Ενταῦθα. Πα-
 ρακαλοῦμεν ὁσάκις μᾶς στέλλετε μεταφράσεις
 γνωμικῶν νὰ γράφετε ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον ὀψευ-
 οῦ χάρτου.

Π. Βαλδαοαίδην. Λάρνακα. 'Ελήφθησαν.
 Εύχαριστούμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν.

Κ. 'Ηλιάδην. Σύρον. 'Ελήφθησαν και εὐ-
 χαριστούμεν πολύ. Φύλλα στέλνομεν τακτικά.
 Βλέπετε ὅτι δημοσιεύονται ὅλα.

Δ. Φιλίντρον. Σπάρτην. 'Ελήφθησαν. Εἰς
 τὴν πόλιν σας δὲν ὑπάρχουν μέλη τοῦ συλλό-
 γου μας, ὥστε φροντίσατε νὰ ἐγγράψετε ἂν θέ-
 λετε.

Π. Μανοῦδκον. Πειραιᾶ. Τὰ ἔργα τὰ ὁ-
 ποῖα λέγετε ὅτι ἐδημοσιεύθησαν, ἐπροτιμήθησαν.
 δι' αὐτὸ προηγήθησαν κατὰ τι τῶν ἰδικῶν σας.

Michele Angelo. 'Ενταῦθα. Δημοσιεύεται.

Β. Παπαευθυίου, Δομοκόν, **Μ. Δουρ.**
 'Ενταῦθα, **Ν. 'Αποδοτολόπουλον,** 'Ενταῦθα,
Φ. Μινέρδαν, Μυτιλήνην. 'Ελήφθησαν. **'Αν.**
Χαδιαράκον. Ναύπλιον. 'Ελήφθησαν και ἐ-
 νεκοίθησαν τινά.

Μάριον. Καλάμης. **Π. Θωμάν.** 'Ενταῦθα.
 'Ελήφθησαν.

'Αν. Πικροδηιῦτο. Σύρον. Εὐχαριστοῦ-
 μεν. Ὁ δὲ δημοσιευθῆ εἰς τὸ ἐρχόμενον ἢ τὸ πολὺ
 μετερχόμενον φύλλον.

**ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
 ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἐκάστην ἔκδοσιν 100,000 γραμμά-
 τια ἀξίας δραχ. 400,000
 Κλ. ρωσιν Παρέχονται κέρδη εἰς 2,000
 γραμμάτ. ἀξίας δρ. 200,000

Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου
 1910 ἐξεδόθησαν ἕκ' αἰχόντα ἀριθ. 125,000
 Γραμμᾶτια παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέ-
 ραιον τὸ κέρδος τιμώμενα Τεσσαράων δραχ-
 μῶν και ἕκ' αἰχόντα ἀριθ. 25,001 - 100,000
 Τέταρτα Γραμματίου τιμώμενα 'Αξίας
 Δραχμῆς και παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ
 τέταρτον τοῦ κέρδους.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

1.	ἄξ	80,000.	80,000
1.	ἄξ	20,000.	20,000
2.	ἀπὸ	2,000.	5,000
6.	ἀπὸ	1,000.	6,000
15.	ἀπὸ	400.	6,000
25.	ἀπὸ	200.	5,000
1950.	ἀπὸ	40.	78,000
2000			200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φε-
 βρουαρίου (13 Μαρτίου) 1910, ἡ δευτέρα τῇ
 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῇ
 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τέταρτη
 τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1910 και
 ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (13 Ἰα-
 νουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμ-
 ματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον Λα-
 χείου τοῦ 'Εθνικοῦ Στόλου και τῶν 'Αρ-
 χαιοτήτων, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς
 Ἀθήνας.

'Ο διευθύνων τμηματόχης
 Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

Κ. Ρέρο. 'Ενταῦθα. Δὲν δυνάμεθα νὰ μαν-
 τεύσωμεν τὸ μήκος των. 'Αποστείλατέ το ὅπως
 δῆποτε.

Δ. Ρέτο. Ἄρταν. Ἄποροῦμεν. 'Εξετάσατε
 εἰς τὸ αὐτὸ: ταχυδρομείον. Σήμερον ἀποστέλ-
 λομεν ἐπίσης πέντε.

Κόμιν, Κων)πολιν. Ὑποθέτομεν ὅτι ἐλή-
 φθησαν πλέον. Ὅπωςδήποτε εἰδοποιήσατέ μας.
 'Αποστελλετε ὅτι θέλετε και ἀναμένομεν ἐνερ-
 γείας σας ὑπὲρ τῆς Δάφνης ἐν τῇ πόλει σας.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

**3ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ
 (ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ)**

'Εξ ὅσων ἔστειλαν λύσεις εἰς τὰ γραφεῖά μας διὰ
 τὸν διαγωνισμόν τοῦτον βραβεύονται οἱ ἑξῆς:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ.—**Θεόδ. Ποντιέρος** ('Αθῆ-
 ναί) = 20.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ.—**'Αθηνά Π.** (Σπάρτη)
 = λύσεις 17, **Καλ. Φοροδ.** (Περα:εὐ:) = 16.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ.—**Γεώργιος Σταματόπου-
 λος** = 15, **Διλή Θ. Β.** (Πάτρα) = 15. **Γεώργ.
 Μπουλόπουλος** ('Αθῆναι) = 14.

'Επίσης ἔστειλαν ὀρθὰς λύσεις οἱ κ. κ. Κκ Α. Δ.
 Κατζουροῦ (Χανιά) = 12, Παναγ. Α. Παπαθανασίου
 (Πάτρα) = 10, Κλειώ Θ. Μ. = 10, Σοφία Γεωργιά-
 δου ('Αθῆναι) = 10, Σπάρτη Ρ. (Πειρ.) = 7, Γ. Φ.
 Λαζόπουλος = 4, Γ. Ν. Ρ. (Τρίπολις) = 3, Θεόδ.
 Φιλip. (Μεσολόγγιον) = 2, Γεώργιος Φριδ. ('Αθῆναι)
 1, Κλεομένης Γεωργίπ. ('Αθῆναι) 1, Φαή Μ.
 (Περα:εὐ:) = 1.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΣ.—**Μ. Δεσύλλας** (Πόρος) = 11

Συγχαίρομεν τοὺς βραβευθέντας και ἂ ἀμένομεν
 τὰς διευθύνσεις των, ἵνα ἀποστείλωμεν τὰ βρα-
 βεία τ. ἔ.

Ἄ ΠΡΩΤΟΣ (5 δρ. και ἐτησίαν συνδρομὴν Δάφνης).
2 ΔΕΥΤΕΡΟΙ (ἀνά 3 δρ. και 1 ἔξαρ. » » »)
3 ΤΡΙΤΟΙ (ἀνά 1 τρίμηνον » » »)

ΕΞΕΤΥΠΩΘΗ

ΚΑΙ ΠΩΔΕΙΤΑΙ ΕἰΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

ΑΝΤΙ ΛΕΠΤΩΝ 30

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ Ο ΕΙΣΤΕΡΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΙ. ΜΟΣ
 ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΔΑΦΝΗ,"

Εἰς τὰ ἐγγραφέντα τακτικά μέλη ἀπο-
 στέλλεται δωρεάν.

**ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
 ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΑΣ
 ΚΑΙ ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ**

ΑΡ. ΠΑΪΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ
 ΑΡ. 55 Α
 ΑΘΗΝΑΙ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΝ Τῆ ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΟΥ ΒΟΡΩΩ 1907

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛῆ.
ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΚΟΡΗΣ,

ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ,

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ)

Κομψὸς τόμος καλλιτεχνικῆς ἐκτυ-
 πώσεως τῶν Τυπογραφείων Ταρουσο-
 πούλου πωλεῖται δραχμᾶς 2 παρὰ τῶ
 συγγραφεῖ, ἀποστέλλόμενος ἅμα τῇ λή-
 ψει τοῦ ἀντιτίμου ἐλεύθερος ταχυδρο-
 μικῶν τελῶν.

'Απευθυντέον: κ. **'Αθανάσι. Μίχαν,**
 'Ὀδὸς Σταδίου 16, 'Αθήνας

Εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ παρισνοῦ
 περιοδικοῦ τοῦ «Isis» εὐρήμως ὁμίλησε
 περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ συνεργάτου μας κ. Α.
 Μίχα δ κ. Ary-René d'Yvermont.

**Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ**

Καταθέσεις εἰς τραπεζικά γραμμᾶτια

Τροποποιηθείσης τῆς κλίμακος τῶν τόκων
 τῶν εἰς τραπεζικά γραμμᾶτια νέων
 ἐντόκων καταθέσεων ἐν ὄψει ἢ ἐπὶ προ-
 θεσμῆ δημοποιεῖται, ὅτι ἀπὸ τῆς 15
 Ἀπριλίου 1909 ἢ Ἐθνικῆ Τράπεζα τῆς
 Ἑλλάδος δέχεται παρὰ τὴν Κεντρικῆ
 Καταστήματι και τοῖς Ὑποκαταστήμα-
 σιν αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζικά
 γραμμᾶτια ἀποδοτέας ἐν ὄψει ἢ ἐν
 ὀρισμένη προθεσμῆ ἐπὶ τόκῳ:

1) 2 τοῖς 0)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν
 ὄψει ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ
 δραχ. 10,000, πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου τοῦ
 τόκου ὀριζόμενον εἰς 1 ταῖς 0)ο κατ' ἔτος
 μέχρι 50,000 δραχμῶν, πέρα δὲ και τοῦ
 ποσοῦ τούτου εἰς 1)2 ταῖς 0)ο. Αἱ καταθέ-
 σεῖς αὐταὶ γίνονται δεκταὶ και εἰς ἀνοικτὸν
 λογαριασμόν παραδιδόμενον τῷ καταθέτη
 βιβλιαρίου λογαριασμοῦ και βιβλιαρίου
 ἔπιταγῶν.

2 ταῖς 0)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις
 τὰς ἀποδοτέας μετὰ 6 μηνῶς τοῦλάχιστον.

2) 1) 2 ταῖς 0)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς
 καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ ἕν ἔτος
 τοῦλάχιστον.

3 ταῖς 0)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις
 τὰς ἀποδοτέας μετὰ δύο ἔτη τοῦλάχιστον

3) 1) 2 ταῖς 0)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς κατα-
 θέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ τέσσαρα ἔτη
 τοῦλάχιστον.

4 ταῖς 0)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις
 τὰς ἀποδοτέας μετὰ πέντε ἔτη τοῦλάχιστον.
 ὡς και διὰ τὰς πέραν τῶν πέντε ἐτῶν ἢ τὰς
 διαρκεῖς.

Καταθέσεις εἰς χρυσόν

Δέχεται ἔτι ἐντόκους καταθέσεις εἰς
 χρυσόν, ἥτοι εἰς φράγκα και λίρας Ἀγ-
 γλίας, ἀποδοτέας ἐν ὀρισμένη προθεσμῆ
 ἢ διαρκεῖς ἐπὶ τόκῳ.

1 1/2 %	κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μηνῶν τοῦλάχ.
2 %	> > > > 1 ἔτους >
2 1/2 %	> > > > 2 ἐτῶν >
3 %	> > > > 4 >
4 %	> > > > 5 >

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων
 ἐκδίδονται κατ' ἐμλογίην τοῦ καταθέτου ὀνο-
 μαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

Τὸ κεφάλαιον και οἱ τόκοι τῶν ὁμολο-
 γιῶν πληρώνονται παρὰ τῷ Κεντρικῷ Κατα-
 στήματι και τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου παρὰ
 τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης εἰς τὸ
 αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἢ κατάθεσις.